

NAD OČEKÁVÁNÍ

Krištof
Kintera

Petr Vizina

ROZHOVORY | Vyšehrad

Nad očekáváníí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Kriřtof Kintera / Petr Vizina
Nad očekáváníí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Vřechna práva vyhrazena.
Źádná část této publikace nesmí být rozřirována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NAD
OČEKÁVÁNÍ

Krištof
Kintera

Petr Vizina

profesionalni
SOLARIUM

Mar
U BA

boro
ALÁRE
Sampicus

I WANT TO
HEAR
ABOUT YOUR
PROBLEMS

NAD
OČEKÁVÁNÍ

Krištof
Kintera

Petr Vizina

VYŠEHRAĐ

© Krištof Kintera, Petr Vizina, 2022

Photo Cover © Roman Franc

ISBN tištěné verze 978-80-7601-594-4

ISBN e-knihy 978.80-7601-599-9 (1. zveřejnění, 2022)

Vzít umění na procházku

Kintera je ten, který sestrojil havrana, co kráká „vidím prrroblém“. Nebo kluka mlátícího hlavou do zdi. Nebo pomník lidem, co skončili se životem pod Nuselským mostem. Obrovské sousoší z vypotřebovaných baterek. Nedávno o tobě někdo napsal že jsi slavný kutil. Ale třeba máš i věci, které veřejně tolik známé nejsou. Možná bychom mohli každou z kapitol našeho rozhovoru začít fotkou díla, ať už je známé, nebo míň, ale pro tebe bylo důležité. Souhlasíš?

Proboha hlavně ne „kutil“! To je přesně to, jak jsem nechtěl dopadnout! Ale takovej je život, snažíš se, makáš, a nakonec jseš někdo, kdo jsi nechtěl být, hahaha! I to se holt může stát. Hele, rozhodně ty věci nesmíme adorat nebo zveličovat, ale mám jich víc, který mě provázejí. Tak třeba *To*. Myslím to s velkým T z poloviny 90. let, kdy jsem studoval. Tehdy mě zajímalo, co je vlastně umění a kde ho hledat, a co se stane, když ho umístíme jinak než do galerie nebo do muzea. Obstojí vůbec v prostředí, které ho jako galerie nechrání, ale staví ho naopak do srovnatelné pozice s obyčejným předmětem? Narozdíl třeba od kladiva nebo sklenice však nemá jasně definovanou funkci. A to ho právě odlišuje od všedního světa, a to je úžasný! Brával jsem s sebou *To* do metra, k doktorovi, na nákupy, na poštu, na všemožný pochůzky, abych zjistil, co se děje, když vezmeš umění na procházku.

Máš pravdu s *Revolution*, tím klukem, co mlátí hlavou do zdi. Kdybys mě přirovnal ke kapele, *Revolution* je moje hitovka a lidi se na něj často ptají. Nebo se můžeme bavit o dlouhodobějších

projektech, jako byla *Postnaturalia*, což je vlastně taková estetická srovnávací studie chování přírodních systémů a technologie. Na jednu stranu máme výhrady ke způsobům, kterými energie vzniká, zároveň jsme jejími otroky. Zrovna teď, než jsi přišel, tady v ateliéru zametám a z hromádky ve smetáku tahám drátky s tím, že by ještě mohly třeba „zahrát“. Ten moment, kdy si chceš zjednodušit život a hodit kus drátu nebo vybitou baterku do koše, mě zajímá. Protože když nebudeš baterky házet do koše, nakupí se, díváš se na ně a napadne tě, jaký fenomén energie a její uchování vlastně je. Takhle vznikla *Out of Power Tower*, pětimetrová věž vážící čtyři tuny, kterou jsme tu rok a půl skládali z tužkových baterek. Jenomže bude těžký ty fotky vybírat, protože pro mě jsou důležitý všechny věci, co v danou chvíli dělám, úplně stejně.

Budeme to brát vrstvu po vrstvě, etapu po etapě, nakreslíme mapu a budeme chodit od díla k dílu. Svět umění sám sebe rád představuje jako ušlechtilý a vznešený. Sneseš v téhle knize otevřený osobní rozhovor?

Samozřejmě, ale já si bohužel, vlastně možná bohudík, ušlechtilý a vznešený nepřipadám, takže by to mělo jít hladce, neboť o tu ušlechtilost tudíž nemůžu přijít... Žiju poměrně standardní život s jednou ženou a s dvěma dětmi. Dělán všechno pro to, aby to tak bylo dál, a jsem si vědom toho, jak je to všechno křehký. A vidím to samozřejmě na přátelích a kamarádech, jak to může i být dost dramatický a traumatický, takže si toho dosti vážím, že mám tohle prostředí, který mi dodává stabilitu.

Myslel jsem spíš peníze. Není to v umění zásadní téma?

Nechci někomu v tomhle ohledu ublížit. Třeba například s galeristy je to choulostivý. Často si říkám, že kdybych jako scenárista měl v seriálu, což je žánr, který teď frčí, rozklenout pozoruhodné prostředí s ujetými vztahy ujetých figur, vybral bych právě svět současného umění. Podotýkám, že nejsem seriálový typ, já jsem dokoukal v životě asi dva, a jeden z nich byla *Arabela*, když jsme byli malí, pak jsem viděl pár dílů *Majora Zemana* a *Profesionálů* a nedávno jsem dal celej *Breaking Bad*, kterej se mi strašně líbil. Zvláštní, že seriál o světě umění ještě nikdo nenapsal! (Třeba Houellebecqovi se podařilo ten náš svět celkem přesně vykreslit v románu *Mapa a území*.) Protože lidi, který se kolem artu motají,

jsou totiž neuvěřitelné postavy. Nemyslím tím kladné nebo záporné. Nemůžu říct například o jednom, že je „píp“, čistě záporák, prostě není, to by bylo příliš jednoznačné, neboť každá správně napsaná postava není ani kladná, ani záporná, ale je to spíše kombinace protikladných vlastností. Nebo zase jinej by byl taky dost výživnou figurou, která by vystačila na několik silných epizod! A věděl bych o spoustě dalších různě vyosených postav nejen z řad galeristů, ale i umělců a lidí, který se kolem světa umění pohybují a jsou parádní předlohou pro seriálové či románové postavy.

I o galeristech se pobavíme. A zavrtáme do historie. Třeba k první věci, kterou jsi vytvořil rukama. Vzpomeň si?

Musím se na to naladit. Předpokládáš, že se budu chtít sám v sobě rejpat, ale proč ne. Rád se odrážím od vizualit. Zkusím najít fotku, zahrabat v archivu. Je docela objemný a od jistého okamžiku digitální, a ten starý většinou stále v pár bednách od banánů. Něco se ztratilo při stěhování, ale ani v těch ostatních jsem se ještě nestačil pohrabat. Jsem manický sběratel fotek. Postupem času jsem totiž zjistil, že mi po vší mravenčí práci zbude jediná vlastně nehmotná entita, a to jsou fotky. Masturbační stránka věci je, že po večerech trávím dost času tím, že fotky různě třídím a pak je posílám těm, co si o ně píšou, jsem taková noční, někdy i ranní včelička, nebo spíš čmeláček, kterej opylovává ty svoje květiny. Je to trochu ujetý, musím uznat...

Odkdy máš pocit, že jsi chytil osud do vlastních rukou?

První zlom nastal v dospívání. Hodně jsem sportoval, běhal patnáctistovku a tři kilometry za Slavii Praha IPS. Měli jsme na triku rudou hvězdu, naštěstí lehce pootočenou. Patnáctku jsem měl za 4:22, takže jsem byl ve starším dorostu asi pátej z Československa, běhali jsme fest. Ale v momentě, kdy nás chtěli začít dvoufázově trénovat, vlastně ze dne na den, jsem tretry pověsil na hřebík a začal jsem fotit.

To, umění jako přítel na kolečkách.

Zde na nočních vycházkách po Strašnicích, druhá polovina 90. let.

Out of Power Tower, socha, Triennale Milano, 2018/19.

Revolution, elektro-mechanická socha, 2005.

Foto z výstavy Galerie hlavního města Prahy „Výsledky Analýzy“, 2012.

Celostátní přebor mladšího dorostu v lehké atletice,
přibližně rok 1988. „Bohemák“ v dresu Slavia Praha IPS.

